

Ewa Galewska*

NOWE ZASADY PRZENOSZENIA NUMERÓW W POLSCE W ŚWIETLE PRAWA WSPÓLNOTOWEGO

Uprawnienie do przeniesienia numeru pozwala na zachowanie tego samego numeru telefonicznego w razie zmiany dostawcy usług telekomunikacyjnych. Dzięki istnieniu tego prawa użytkownicy mogą swobodnie zmieniać operatorów nie narażając się na związane z tym uciążliwości w postaci, np. powiadamiania o zmianie numeru, wymianie druków firmowych czy wizytówek. Uprawnienie użytkownika do przeniesienia numeru wpływa na rozwój konkurencji na rynku usług telekomunikacyjnych. Wzmacniając pozycję usługobiorcy względem dostawcy wymusza na przedsiębiorcach konkurowanie nie tylko o nowych, ale również o dotychczasowych użytkowników.

Dostawcy usług telekomunikacyjnych nie są zainteresowani ułatwianiem użytkownikom przenoszenia numerów. Należy raczej spodziewać się, że będą oni podejmowali działania mające na celu utrudnienie realizacji tego uprawnienia, i co za tym idzie, zniechęcenia usługobiorców do zmiany operatora. Dlatego tak istotne są regulacje mające na celu zapewnienie, aby nie doświadczali oni trudności ze skorzystaniem z omawianej tu usługi.

Na poziomie wspólnotowym zasady przenoszenia numerów uregulowano w dyrektywie 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i praw użytkowników dotyczących sieci i usług łączności elektronicznej (dalej: dyrekty-

* Dr Ewa Galewska – Adiunkt w Centrum Badań Problemów Prawnych i Ekonomicznych Komunikacji Elektronicznej, Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii, Uniwersytet Wrocławski; radca prawny.

wa 2002/22/WE)¹. W jej art. 30 ust. 1 zobowiązano państwa członkowskie do zapewnienia, aby wszyscy abonenci publicznie dostępnych usług telefonicznych, w tym usług telefonii komórkowej, mogli na żądanie zachować swój numer niezależnie od dostawcy usługi. W przypadku numerów geograficznych², czyli wykorzystywanych w telefonii stacjonarnej, zmiana ich lokalizacji nie powinna przekraczać granic centrali telefonicznej. W przypadku numerów niegeograficznych przeniesienie numeru jest możliwe niezależnie od lokalizacji³.

Dyrektywa 2002/22/WE nie zawiera szczegółowych wytycznych dotyczących przenoszenia numerów, pozostawiając uregulowanie związanych z tym kwestii państwom członkowskim. Ważne jest, aby ta usługa funkcjonowała efektywnie na terytorium Unii Europejskiej, a zatem aby nie towarzyszyły jej ograniczenia utrudniające lub uniemożliwiające korzystanie z niej.

Zainteresowanie użytkowników przenoszeniem numerów zależy od wielu czynników. Jednym z najważniejszych są związane z tym koszty. Przy czym nie zawsze niskie koszty powodują wzrost zainteresowania korzystaniem z tego uprawnienia⁴. Dlatego należy zwrócić uwagę również na inne kwestie, które mogą spowodować, że użytkownicy będą chętniej przenosili numery, to jest, np. szybkość przenoszenia, możliwość wcześniejszego rozwiązania umowy, przejrzystość taryf. Kluczowe jest więc zapewnienie, aby usługa przeniesienia numeru była dostępna bez nieuzasadnionych ograniczeń, np. o charakterze prawnym i technicznym⁵.

Mając na uwadze wymogi wskazane przez prawodawcę wspólnotowego w noweli ustawy – Prawo telekomunikacyjne z 24.4.2009 r.⁶ (dalej:

¹ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 7.3.2002 r. w sprawie usługi powszechnej i praw użytkowników dotyczących sieci i usług łączności elektronicznej, Dz.Urz.WE Nr L 108.

² Numer w krajowym planie numeracji, w którym część numeracji zawiera oznaczenie geograficzne niezbędne dla kierowania połączeń do fizycznej lokacji punktu zakończenia sieci (art. 2 lit. d dyrektywy 2002/22/WE).

³ Numer w krajowym systemie numeracji, który nie jest numerem geograficznym. W szczególności: numer telefonii komórkowej, numer bezpłatny oraz numer o specjalnej taryfie (art. 2 lit. f dyrektywy 2002/22/WE).

⁴ Np. w Finlandii i na Cyprze, gdzie opłata za przenoszenie numerów kształtuje się na tym samym poziomie – ok. 9 euro – na skorzystanie z tej usługi zdecydowało się odpowiednio 68,18% oraz 0,12% ogółu abonentów telefonii komórkowej. Analiza opłat za przeniesienie przydzielonego numeru przy zmianie operatora, pobieranych od użytkowników, Prezes UKE, 11.2.2009 r., s. 24.

⁵ W opinii Prezesa UKE o jej popularności decyduje też atrakcyjność dostępnych na rynku ofert usług telekomunikacyjnych, ibidem, s. 24.

⁶ Ustawa z 24.4.2009 r. o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. Nr 85, poz. 716.

p.t.) wprowadzono szereg zmian w zakresie przenoszenia numerów. Zmianom w p.t. towarzyszyło wydanie rozporządzenia w sprawie warunków korzystania z uprawnień w publicznych sieciach telefonicznych⁷ (dalej: rozporządzenie), w którym szczegółowo uregulowano zasady świadczenia omawianej tu usługi.

Najważniejsze zmiany wprowadzone w polskim prawie telekomunikacyjnym odnośnie do przenoszenia numerów dotyczą określenia uprawnionych do tego podmiotów, opłaty za tę usługę oraz usprawnienia procesu przenoszenia numerów.

Legislator wspólnotowy przyznał roszczenie o przeniesienie numeru abonentom publicznie dostępnych usług telefonicznych (art. 30 ust. 1 dyrektywy 2002/22/WE). Wskazał też, że uprawnienie do przeniesienia numeru powinien posiadać każdy użytkownik końcowy (pkt 40 preambuły dyrektywy 2002/22/WE). Należy wszakże zwrócić uwagę, że abonentem w prawie wspólnotowym jest zarówno podmiot, który zawarł z dostawcą usług telekomunikacyjnych umowę w formie pisemnej, jak i podmiot związany z dostawcą umową zawartą przez czynności faktyczne⁸.

Natomiast zgodnie z art. 71 ust. 1 dotychczas obowiązujących przepisów p.t. (dalej: d.p.t.) pełne roszczenie o przeniesienie numeru, to jest obejmujące sieci telefonii ruchomej i stacjonarnej, przysługiwało jedynie abonentom, czyli tym podmiotom, które zawarły z dostawcą usług umowę w formie pisemnej (art. 2 pkt 1 p.t.). W 2006 r.⁹ ustawodawca przyznał dodatkowo roszczenie o przeniesienie numeru użytkownikom końcowym usługi przedpłaconej świadczonej w ruchomej publicznej sieci telefonicznej (art. 71 ust. 1a d.p.t.), a zatem podmiotom korzystającym z publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej lub żądającym świadczenia takiej usługi, dla zaspokojenia własnych potrzeb (art. 2 pkt 50 p.t.). Usługi przedpłaconej nie zdefiniowano w prawie polskim, ani w prawie wspólnotowym. Należy przyjąć, że jest to usługa telekomunikacyjna, której charakterystyczną cechą jest brak opłat abonentowych, a płatność za nią odbywa się z góry.

⁷ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z 17.6.2009 r. w sprawie korzystania z uprawnień w publicznych sieciach telefonicznych, Dz.U. Nr 97, poz. 810.

⁸ W art. 2 ust. k dyrektywy 2002/21/WE nie zawarto wymogu, by umowa łącząca abo-nenta z dostawcą usług miała formę pisemną. Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 7.3.2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, Dz.Urz.WE 2002 L 108.

⁹ Ustawa z 29.12.2005 r. o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, Dz.U. 2006, Nr 12, poz. 66.

W noweli p.t. ustawodawca przyznał uprawnienie do przeniesienia numeru abonentom i użytkownikom końcowym usługi przedpłaconej nie wskazując, że chodzi o usługę świadczoną w sieci ruchomej (art. 71 ust. 1 p.t.). Jednak zastrzeżenie wprowadza już w art. 71 ust. 3 p.t., gdzie odnosi się do opłat pobieranych od abonentów i użytkowników końcowych usługi przedpłaconej świadczonej w sieci ruchomej. Podobnie w rozporządzeniu wskazano, że uregulowano w nim warunki korzystania z usługi przenoszenia numerów przez abonenta oraz przez użytkownika końcowego usługi przedpłaconej, świadczonej w ruchomej publicznej sieci telefonicznej (§ 1 ust. 1). W konsekwencji nowe przepisy p.t. nie obejmują użytkowników końcowych usługi przedpłaconej świadczonej w sieci stacjonarnej (np. VoIP czy VoB). Należy przyznać, że usługi przedpłacone występują głównie w sieci ruchomej, ale nie można wykluczać ich świadczenia również w sieci stacjonarnej¹⁰.

Wątpliwości w tym zakresie prawdopodobnie znikną, jeżeli w życie wejdzie planowana zmiana art. 2 pkt 1 p.t., która jest podyktowana potrzebą usunięcia niezgodności definicji abonenta zawartej w p.t. z definicją przyjętą w prawie wspólnotowym¹¹. Zmiana ta, sprowadzająca się do wykreślenia zwrotu „w formie pisemnej”, spowoduje, że znacznie poszerzy się zakres podmiotów posiadających status abonenta.

Jak już wspomniano, jednym z czynników, który może w istotny sposób wpływać na zainteresowanie przenoszeniem numerów jest wysokość opłaty za tę usługę. Operatorzy, którzy prowadzą już działalność na rynku albo posiadają na nim znaczącą pozycję są raczej zainteresowani utrzymaniem swoich klientów i nie są uzależnieni od tych, którzy przeniosą się od innych przedsiębiorców. Z tego względu dążą do wyznaczenia kosztów przeniesienia numeru na jak najwyższym poziomie.

Legislator wspólnotowy nie wskazał, jaką metodę organ regulacyjny powinien zastosować wyznaczając wysokość opłaty za przeniesienie numeru, w zamian zamieszczając jedynie bardzo ogólne kryterium jej ustalania¹². Odnosząc się do wysokości takiej opłaty podkreśla tylko, że o ile ona istnieje, nie powinna zniechęcać do korzystania z omawianej tu usługi (art. 30 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE). Wskazuje to wyraźnie, że w prawie wspólnotowym

¹⁰ S. Piątek, *Prawo telekomunikacyjne. Komentarz. Aneks*, Warszawa 2006, s. 34.

¹¹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z 22.1.2009 r., C-492/07, Dz.Urz.WE 2009 Nr C 69.

¹² Szerzej na temat metod ustalania wysokości opłaty za przeniesienie numeru zob. S. Buehler, R. Dewenter, J. Haucap, *Mobile Number Portability in Europe*, July 2005, dostępne na stronie internetowej: <http://papers.ssrn.com>, s. 7-10.

zezwolono na wprowadzenie zakazu pobierania od użytkowników opłaty za przeniesienie numeru.

W d.p.t. dopuszczano pobieranie opłaty za tę usługę. Mógł ją pobierać dotychczasowy dostawca usług, jednorazowo, a jej wysokość nie mogła zniechęcać do korzystania z tego uprawnienia (art. 71 ust. 3 d.p.t.). Przepis zawierał więc takie samo sformułowanie, jak art. 30 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE. Ustalenie wysokości opłaty w wysokości niezniechęcającej do przeniesienia numeru napotkało w Polsce na wiele trudności. Zostały one spowodowane interwencją Prezesa UKE, który ustalił, na podstawie badań ankietowych, że opłata za przeniesienie numeru nie powinna przekraczać 50 zł brutto¹³, i, mając to na uwadze, nałożył kary na operatorów pobierających wyższe opłaty. Doprowadziło to do szeregu postępowań przed sądami krajowymi¹⁴ i w konsekwencji do wystąpienia przez Sąd Najwyższy z pytaniem prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w sprawie interpretacji art. 30 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE¹⁵.

Aktualnie średnia opłata za usługę przeniesienia numeru w UE wynosi 11,43 euro¹⁶ w sieci ruchomej i 13,84 euro¹⁷ w sieci stacjonarnej. W Polsce natomiast średnia opłata wynosiła 13,26 euro¹⁸. W czterech państwach członkowskich opłata za przeniesienie numeru nie jest pobierana. Należą do nich Estonia, Malta, Belgia (w przypadku sieci komórkowej) i Litwa (w przypadku sieci stacjonarnej)¹⁹. Podobne rozwiązanie przyjęto w nowych przepisach p.t. wskazując, że za przeniesienie przydzielonego numeru nie pobiera się opłat od abonenta i użytkownika końcowego usługi przedpłaconej świadczonej w sieci ruchomej (art. 71 ust. 3 p.t.).

Innym czynnikiem, który w istotny sposób może się przyczynić do zniechęcania abonentów do przenoszenia numerów jest zawarcie w umowie postanowień, których wykonanie zwiększy koszty tej usługi. Konieczność oczekiwania na upływ terminu wypowiedzenia określonego w umowie z dostawcą usług telekomunikacyjnych zanim dany numer zostanie przez niego przekazany nowemu dostawcy znacznie zmniejszy też szybkość przenoszenia numeru.

¹³ Analiza opłat, op.cit.

¹⁴ Np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 5.2.2008 r., sygn.akt VI Aca 750/07; wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 8.1.2007 r., sygn.akt XVII AmT 29/06; wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 6.3.2007 r., sygn.akt XVII AmT 33/06.

¹⁵ Postanowienie Sądu Najwyższego z 19.12.2008 r., sygn.akt III SK 27/08.

¹⁶ Najwyżej w Słowacji – 29,48 euro, najniżej w Wielkiej Brytanii – 0,83 euro.

¹⁷ Najwyższa w Słowacji – 44,22 euro, najniższa w Szwecji – 3,56 euro.

¹⁸ Analiza opłat, op.cit., s. 23, 25.

¹⁹ Ibidem, s. 25.

Mając to na uwadze w zmianach p.t. ustawodawca odniósł się do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Przyznał on abonentowi przenoszącemu numer prawo do jej rozwiązania bez zachowania terminów wypowiedzenia. W takim wypadku abonent jest zobowiązany do uiszczenia dotychczasowemu dostawcy usług kwoty w wysokości nieprzekraczającej opłaty abonamentowej za okres wypowiedzenia, nie wyższej jednak niż opłata abonamentowa za jeden okres rozliczeniowy, powiększonej o roszczenie związane z ulgą przyznaną abonentowi obliczoną proporcjonalnie do czasu pozostającego do zakończenia trwania umowy (art. 71a p.t.).

Niezwykle istotne znaczenie dla zainteresowania usługą przenoszenia numerów jest to, w jakim czasie przedsiębiorca telekomunikacyjny ją realizuje. Szybkość przenoszenia numeru wiąże się z używaną w tym celu technologią, ale też w dużej mierze jest uzależniona od woli operatora²⁰.

W poprzednio obowiązującym rozporządzeniu w sprawie warunków korzystania z uprawnień w publicznych sieciach telefonicznych²¹ wyznaczono terminy na rozpatrzenie wniosku o potwierdzenie zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z przeniesieniem numeru²² oraz na zawiadomienie o terminie i warunkach rozwiązania umowy z dotychczasowym dostawcą²³. Uregulowano też maksymalny wymiar przerwy w świadczeniu usług, jaką może spowodować przenoszenie numeru²⁴.

Pomimo wskazanych przepisów Polska wciąż wypada najgorzej na tle wszystkich państw członkowskich, jeżeli chodzi o czas potrzebny na przeniesienie numeru. W przypadku sieci stacjonarnych zajmuje to około 23 dni²⁵, a w sieci ruchomej – 38 dni²⁶. W Finlandii, dla porównania, czas ten wynosi 5 dni²⁷, a we Francji 4 dni w przypadku numerów w sieciach stacjonarnych i 7 w sieciach komórkowych²⁸, na Malcie 5 dni w sieci stacjonarnej i 1 dzień

²⁰ S. Buehler, R. Dewenter, J. Haucap, op.cit., s. 15.

²¹ Rozporządzenie Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 1.3.2006 r. w sprawie warunków korzystania z uprawnień w publicznych sieciach telefonicznych, Dz.U. Nr 42, poz. 290 (dalej: rozporządzenie z 2006 r.).

²² 7 dni (§ 6 ust. 2 rozporządzenia z 2006 r.) lub 2 dni w przypadku użytkownika końcowego usługi przedpłaconej (§ 9 ust. 2 rozporządzenia z 2006 r.).

²³ 14 dni (§ 8 ust. 2 rozporządzenia z 2006 r.) lub 7 dni w przypadku użytkownika końcowego usługi przedpłaconej (§ 9 ust. 2 rozporządzenia z 2006 r.).

²⁴ 24 godziny (§ 8 ust. 5 i § 9 ust. 3 rozporządzenia z 2006 r.).

²⁵ Progress Report on the Single European Electronic Communications Market 2008 (14th Report), COM (2009) 140 final z 24.3.2009 r. – Country chapters – Poland, s. 10.

²⁶ Ibidem, s. 21.

²⁷ Ibidem, Country chapters – Finland, s. 8.

²⁸ Ibidem, Country chapters – France, s. 10.

w sieci komórkowej²⁹. Polska sytuuje się znacznie poniżej średniej dla całej UE, która wynosiła 7,5 dnia, jeżeli chodzi o przeniesienie numeru w sieci stacjonarnej, a w przypadku sieci ruchomej 8,5 dnia³⁰.

Ze względu na powyższe w nowym rozporządzeniu wprowadzono szereg zmian mających przyczynić się do zwiększenia szybkości przenoszenia numerów. Przepisy te zasługują na uznanie z powyższych względów, a także w świetle projektu przepisów wspólnotowych i planów Komisji Europejskiej (dalej: KE), by przenoszenie numerów, a następnie ich aktywacja odbywało się w możliwie najkrótszym czasie, nie dłuższym niż 1 dzień roboczy, licząc od pierwszego wniosku zgłoszonego przez usługobiorcę³¹.

Na szybkość przenoszenia numeru ma wpływ zarówno czas potrzebny na rozpatrzenie wniosku użytkownika oraz długość samego procesu przenoszenia danego numeru. Dlatego w rozporządzeniu wyodrębniono dwa rodzaje terminów – termin na rozpatrzenie wniosku o przeniesienie numeru i termin na jego przeniesienie.

Stosownie do rozporządzenia wnioski o przeniesienie numeru, w zależności od sposobu jego dostarczenia nowemu dostawcy usług, podlega rozpatrzeniu w terminie 6 godzin roboczych lub 3 dni roboczych w przypadku sieci ruchomych albo 1 dnia roboczego³² lub 14 dni roboczych w sieciach stacjonarnych. Przy czym dłuższy termin ma zastosowanie w sytuacji, gdy wniosek o przeniesienie numeru nie został złożony przez zainteresowanego osobiście w jednostce nowego dostawcy, ale w inny sposób (np. listownie) (§ 6 ust. 4 rozporządzenia).

W razie pozytywnego rozpatrzenia wniosku przedsiębiorca telekomunikacyjny ma obowiązek przenieść numer najpóźniej w terminie 1 dnia roboczego w sieci ruchomej i 7 dni roboczych w sieci stacjonarnej od dnia zawarcia umowy z nowym dostawcą usługi lub w późniejszym terminie w trakcie trwania dotychczasowej umowy wskazanym przez abonenta (§ 6 ust. 7 roz-

²⁹ Ibidem, Country chapters - Malta, s. 8.

³⁰ Ibidem, Country chapters - Ireland, s. 7.

³¹ Zmieniony wniosek. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniająca dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów, 2007/0248 (COD), KOM (2008) 723 z 6.11.2008 r., s. 14. Jest to zresztą zgodne z wnioskami niektórych państw członkowskich (np. Portugalii, Hiszpanii, Słowacji, Polski), które zaproponowały, aby czas potrzebny na przeniesienie numeru wynosił od jednego do pięciu dni. Zob. ibidem, s. 18.

³² Przy czym na mocy § 19 rozporządzenia przejściowo termin ten wynosi 7 dni.

porządzenia). W przypadku zaś, gdy wnioskodawcą jest użytkownik końcowy usługi przedpłaconej świadczonej w sieci ruchomej czas przeniesienia numeru nie może przekroczyć jednego dnia roboczego od dnia złożenia wniosku, o ile użytkownik nie wskazał w nim innego terminu (§ 7 ust. 4 rozporządzenia).

Na uznanie zasługuje skrócenie, w porównaniu do poprzedniej regulacji, wymiaru przerwy w świadczeniu usług związanej z przeniesieniem numeru, a zatem czasu, w którym z numeru nie można korzystać, wykonywać połączeń, ani ich odbierać. Czas ten wyznaczono na okres nie dłuższy niż 3 godziny w porze nocnej (od 0:00 do 3:00) w przypadku abonentów przenoszących numer w sieci ruchomej i 24 godziny w sieci stacjonarnej. Możliwość jego wydłużenia uzależniono jednocześnie od zgody abonenta lub użytkownika usługi przedpłaconej (§ 6 ust. 8 i § 7 ust. 5 rozporządzenia).

Na zainteresowanie omawianą tu usługą wpływa też stopień skomplikowania procedury przenoszenia numerów. Również w tym wypadku Polska była krytykowana przez KE³³. Dlatego na uznanie zasługują zmiany wprowadzone w rozporządzeniu, które mają na celu uproszczenie procedury przenoszenia numerów. Świadczenie tej usługi na podstawie poprzednio obowiązującego rozporządzenia z 2006 r. wymagało znacznego zaangażowania ze strony podmiotu zainteresowanego przeniesieniem numeru, który musiał współdziałać w tym celu zarówno z przedsiębiorcą oddającym numer, jak i z przedsiębiorcą go przejmującym.

Aktualnie podmiot zainteresowany przeniesieniem numeru nie musi już kontaktować się z dotychczasowym dostawcą usługi. Stosownie do obecnie obowiązującej regulacji wystarczy, że złoży pisemny wniosek do nowego dostawcy (§ 6 ust. 1 i § 7 ust. 1 rozporządzenia).

Wnioskodawca może też upoważnić nowego przedsiębiorcę telekomunikacyjnego do przeprowadzenia czynności związanych z przeniesieniem numeru³⁴. Przy czym udzielenie takiego upoważnienia jest obowiązkowe, jeżeli żądanie przeniesienia wiąże się z rozwiązaniem przez abonenta umowy z dotychczasowym dostawcą bez zachowania określonych w niej terminów wypowiedzenia (§ 6 ust. 3 rozporządzenia).

W razie pozytywnego rozpatrzenia wniosku nowy dostawca ma obowiązek niezwłocznie zawrzeć z abonentem umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z przeniesieniem numeru (§ 6 ust. 5 rozporządzenie). Prze-

³³ Progress Report..., Country chapters – Poland, s. 10.

³⁴ Takich jak wypowiedzenie w imieniu abonenta umowy z dotychczasowym dostawcą usług.

niesienie zaś następuje z dniem rozwiązania umowy z dotychczasowym dostawcą (§ 6 ust. 6 rozporządzenia). W dniu przeniesienia numeru nowy dostawca informuje abonenta lub użytkownika usługi przedpłaconej o rozpoczęciu świadczenia przez niego usług oraz niezwłocznie przesyła pisemne potwierdzenie przeniesienia numeru (§ 6 ust. 9 rozporządzenia).

Znacznie uproszczono też komunikację pomiędzy przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi wskazując, że oświadczenia składane przez nowego dostawcę w imieniu abonenta lub użytkownika końcowego usługi przedpłaconej uznaje się za doręczone dotychczasowemu dostawcy w momencie wprowadzenia do systemu elektronicznej wymiany danych (§ 6 ust. 15 i § 7 ust. 6 rozporządzenia).

Procedury przenoszenia numerów w Polsce ma też wspierać baza danych zawierająca przeniesione numery, której utworzenie przewidziano w art. 71 ust. 4 p.t.³⁵ Jej istnienie może przyczynić się również do zapewnienia przejrzystości taryf. Konieczność zapewnienia takiej przejrzystości podkreślono w dyrektywie 2002/22/WE wskazując, że organy regulacyjne powinny sprzyjać zapewnieniu transparentności taryf zarówno w odniesieniu do usługobiorców, którzy przenoszą numery, jak i wobec osób wykonujących połączenie do przeniesionego numeru (pkt 41 preambuły)³⁶.

Rozwiązanie polegające na powierzeniu prowadzenia centralnej bazy danych Prezesowi UKE (art. 71 ust. 4 p.t.) należy ocenić pozytywnie w świetle postanowień prawa wspólnotowego w kwestii przenoszenia numerów, które obowiązek zapewnienia prawidłowego wdrożenia i efektywnego świadczenia tej usługi nałożyły na organy regulacyjne. Operator publicznej sieci telefonicznej zaś powinien połączyć tę sieć bezpośrednio lub za pośrednictwem publicznej sieci telefonicznej innego operatora z bazą danych zawierającą przeniesione numery. Jest też zobowiązany do jej bieżącej aktualizacji (art. 71 ust. 5 p.t.).

Zmiany wprowadzone w p.t. w odniesieniu do przenoszenia numerów zasługują na uznanie. Rozwiązania przyjęte przez ustawodawcę mają na celu

³⁵ Pozwalając na zastosowanie przy przenoszeniu numerów nowoczesnych metod i umożliwiając wymianę pomiędzy operatorami informacji dotyczących przeniesionych numerów. Szerzej na ten temat A. Piechocki, *Przenoszenie numerów przydzielonych abonentom*, „Prawo Telekomunikacyjne” 2006, nr 2, s. 19 i n.

³⁶ Należy zwrócić uwagę, że w Polsce, podobnie jak w większości krajów UE, wciąż brakuje instrumentów służących zapewnieniu transparentności taryf przy przenoszeniu numerów. Report on Transparency of retail prices (with implementation of Number Portability), ERG (05) 52, s. 8.

zapewnienie, że usługa przeniesienia numeru w Polsce będzie dostępna bez nieuzasadnionych ograniczeń i będzie efektywnie funkcjonowała. Należy jednak mieć na uwadze, że dla właściwego funkcjonowania usługi przenoszenia numerów konieczne jest też zapewnienie, by przepisy, które niedawno weszły w życie były odpowiednio stosowane. Dotyczy to nie tylko chęci zobowiązanych do tego podmiotów, ale również możliwości ich prawidłowego wykonania. To ostatnie natomiast wydaje się problematyczne w świetle uwag zgłaszanych w procesie legislacyjnym³⁷.

³⁷ Np. przez Polską Izbę Informatyki i Telekomunikacji, PIIT/537/09, 28.5.2009 r.